

6.sınıf 3.ünite

HİKAYELER:

ŞEHİT VE GAZİLER ANASI

Sakarya savaşı henüz başlamıştı. Karadeniz kıyıları ile doğu vilayetlerini dolaşmak icap etti. Tekerlerinde Türk tarihinin yüzyıllarını taşıyan ve Anadolu mücadelesinin en kıymetli unsuru olan kağı ile yola çıktık. Ankara ile Çankırı arasında bulunan ve Kızıl kaya adını taşıyan köycük, yüksek bir dağ üzerine konmuş bir kuşa benziyordu. Güneşin yakıcı sıcağından biraz kurtulmak için bu köyün bağlarına sığınmak istedik. Fakat köy pek yüksek, dağ sarp ve yol çetindi.

-Arabacı, kağı ile köye gidilebilir mi?

Arabacı bir köye bir yola bakarak:

-Kağı, öküzün çıkabileceği her yere çıkar, gideriz!dedi.

Tekerlekler, hiçbir makinenin yapamayacağı zikzaklarla kâh sağa eğilerek, fakat dengesini hiç kaybetmeden bizi istediğimiz yere götürdü. Hemen etrafımızı bir sürü mini mini çocuk sardı.

Ah! Bura halkının ne kadar güzel olduğunu görseniz!

Fakirlik ve yoksulluk, renkleri solmuş bu yavrucakların üzerindeki paçavraların bin deliğinden bakıyor.

Fakat kumral saçları, beyaz yüzleri o kadar sevimli ki.

-Kızım adın nedir?

-Ayşe.

-Baban var mı?

-Babam Çanakkale'de şehit oldu.

-Şimdi kim bakıyor sana?

-Anam.

-Annen şimdi nerede?

-Tarlaya gitti, ekin zamanıdır.

Diğer birine:

-Oğlum senin ismin nedir?

-Durmuş.

-Baban var mı?

-Babam İnönü'de şehit oldu.

-Annen var mı?

-Yok efendim. Dayım bakıyordu. O da askere gitti. Şimdi ablam bakıyor.

-Ablan nerede?

-Ankara'ya cephane götürdü.

Etrafımızı kuşatan on altı çocuktan hepsinin babaları şehit, anneleri ise ya tarlada çalışıyorlar veya orduya yiyecek ve cephane taşıyorlardı. Biz çocuklarla konuşurken yanımıza köy tarafından , değneğine dayana dayana ihtiyar, yetmişlik bir kadın geldi.

-Nereden geliyorsunuz evladım?

-Ankara'dan.

-Aman ordudan ne haber?

-Ordumuz çelik gibi anne! Yakında inşallah düşmanı kahredeceğiz.

-Şükürler olsun! Aman, burada birtakım şeyler söylediler. Allah bizi kahretti diye düşünüyorduk.

Kalbime sular serptiniz. Allah razı olsun.

-Evlâdın var mı anne?

İhtiyar kadın derin bir oh çekti:

-Dört oğlum vardı. İki Çanakkale'de şehit oldu, birisi İnönü'de, dördüncüsü de ordudadır. Yolunu bekliyorum.

-İnşallah gazi olur, mesut olursunuz.

İhtiyar kadın derin bir elem taşıyan bir bakışla:

-Ben oğlumu düşünmüyorum evlâdım. Ben yetimleri, eliyle çocukları göstererek, bu yurdu

düşünüyorum. Allah bunları gâvur ayaklarına çiğnetmesin!

İhtiyar kadının bu son sözleri, arkadaşlarımı ta derinden müteessir etti. Her ne kadar çay, kahve teklif ettikse de kabul etmedi ve yine köye doğru çevrilerek orada kendini bekleyen ve Ankara'dan bir haber bekledikleri belli olan genç kadınlara doğru gitti.

Ahmet AĞAOĞLU

("Türk İnkılâbı" kitabından alınmıştır).

GELECEĞİNİ BİLİYORDUM

Savaşın en kanlı günlerinden biri; asker, en iyi arkadaşının biraz ileride kanlar içinde yere düştüğünü gördü. İnsanın başını bir saniye bile siperin üzerinde tutamayacağı ateş yağmuru altındaydılar. Asker teğmene koştu ve "Teğmenim, fırlayıp arkadaşımı alıp gelebilir miyim? " Delirdin mi der gibi baktı teğmen. "Gitmeye değer mi? Arkadaşın delik deşik olmuş, büyük olasılıkla ölmüştür bile, kendi hayatını da tehlikeye atma sakın. Asker ısrar etti ve teğmen "Peki " dedi "git o zaman." İnanılması güç bir mucize; asker o korkunç ateş yağmuru altında arkadaşına ulaştı. Onu sırtına aldı ve koşa koşa döndü, birlikte siperin içine yuvarlandılar.

Teğmen kanlar içindeki askeri muayene etti, sonra onu sipere taşıyan arkadaşına döndü, "Sana değmez, hayatını tehlikeye atmana değmez demiştim, bu zaten ölmüş.

" Değdi teğmenim dedi asker, "Nasıl değdi?" dedi teğmen "Bu adam ölmüş görmüyor musun?

"Yine de değdi komutanım. Çünkü yanına ulaştığımda henüz sağdı. Onun son sözlerini duymak, dünyaya bedeldi benim için. Ve arkadaşının son sözlerini hıçkırarak tekrarladı: " Jim!

Geleceğini biliyordum!" demişti arkadaşı, "geleceğini biliyordum."

Sizi sizin kadar tanıyan biri; sizi düşünen, düşünmeyi öğrenmiş, sakın, uslu, efendi, oturmayı kalkmayı bilen, sevmeden edemediğimiz biri, size sizi anlatmayı seven, sizi başkalarına anlatmayı her şeyden çok seven, sizin için çok şey yapmaya hazır biri, bazen biraz fazla konuştuğundan yakındığınız ama ne söylediğini bildiğinden hep emin olduğunuz, sizi tanıdığı kadar kendini ve hayatı da tanıyan biri yalnızca eşinize anlatabildiğiniz sırlarınızı anlatmaktan çekinmediğiniz, bazen düşüncesine şiddetle ihtiyaç duyduğunuz biri. Sabahın üçünde "ayıp olur mu" diye endişelenmeden arayabildiğiniz ve üçüne beşine bakmadan size duymanız gerekenleri söyleyen, gecenin o karanlığında kalkıp ışığı yakan, masanın başına geçen biri. Kaleminiz, kağıdınız, aynanız, saatiniz, kravatınız olan, bazen gölgeniz olan biri ve bazen vicdanınız, eh, bazen de, uykusuz bıraktığınız için, vicdan azabınız olan biri...

Hayatınızda böyle biri var mı? Varsa, kıymetini bilin. Kulağınıza küpe olsun böylesini bulmak herkese kismet olmaz. Bulur da kaybederseniz, yenisini bulma şansınız belki de hiç olmaz.